

1. neděle po sv. Trojici – 22. června 2014

čtení: Mk 12,28-34

kázání:

Ježíš říká svým učedníkům: „Kdo slyší vás, slyší mne, kdo odmítá vás, odmítá mne.“ (L 10,16)
Otevírej naše uši i uši druhých ke slyšení tvého slova, podle své vůle si i nás k jeho šíření užijvej.

 Dt 6,4-9

Když budete s lidmi mluvit o víře a o církvi, často narazíte na představy, že věřit a být v církvi znamená samé „nesmíš“ a „musíš“, „zakazuje se“ a „poroučí se“ ti, člověče, to či ono.

My jsme dnes, sestry a bratři, četli jeden z nejdůležitějších textů Zákona Mojžíšova a Starého zákona vůbec. A pro někoho by to bylo možná dost překvapivé, že tam rozkazů a příkazů nezaznělo až tak mnoho. Vlastně jen jeden jediný příkaz: „Slyš!“ Věnuj pozornost tomu, co je ti sdělováno. Buď otevřen slovům.

Nic víc, nic míň. Jen poslouvej. To nevypadá zas až tak náročně. Věnuj trochu svého času, uklidni se, soustřed' se, zapoj své uši, svou mysl a taky své srdce. A dej se oslovit. Vystav se tomu, co k tobě ve slově přichází.

To stále nezní nijak strašně. Kde kdo by byl asi opatrný, ve střehu, kdy už to konečně přijde, ten přívál dalších povelů. Ale on nepřichází. Namísto toho už jen samá oznámení, „pouhá“ konstatování.

Hned to první je zásadní: „Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný.“ Hospodin je Bůh výjimečný, jedinečný, zcela ojedinělý. Není žádného jiného, který by se mu mohl rovnat. Je naprosto bezkonkurenční. I kdyby bylo bohů dalších, jiných, cizích tisíce, žádný není jako on. I kdyby jich bylo ještě víc, jako by ani nebyli. Protože Hospodin je jednoznačně nejlepší.

A proto „milovat budeš Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou.“ To zkrátka a jednoduše ani nejde jinak. To je nevyhnutelný důsledek poznání Hospodina. To se „jenom“ oznamuje.

My to v životě míváme postaveno poněkud jinak, trošku obráceně. Když někoho milujeme, tak se pro nás stává jedinečným, nejlepším. Když někoho milujeme, jako by nikdo jiný už neexistoval. Soustředíme se jen na něj. Chceme jej mít co nejvíc nablízku, co nejintenzivněji vnímat každíčkou jeho maličkost. Sebekratší odloučení je nesnesitelná trýzeň. A jen ať si někdo zkusí zapochybovat o kvalitách našeho milého, naší milé. To by se se zlou potázal.

Ano, právě tohle popisuje vyznání víry Izraele, i když jaksí v opačném pořadí: Je tu kdosi jedinečný, koho budeš milovat. Je to vyznání, které ani nám pro Ježíše Krista není cizí. Vždyť když se Ježíše ptal jakýsi zákoník na nejdůležitější pasáž Zákona, právě tato slova Ježíš citoval. A hezky si pak o tom notovali, jak láska k Bohu a taky k bližnímu je nade všechno.

A tak když budete s někým mluvit o víře a o církvi, když bude ochoten vás opravdově poslouchat, dojdete k tomu, že ve víře je důležitá láska a že církev je takový spolek zamilovaných.

A pokud někdo miluje naplno, jak se to v tom našem oddíle píše, ono to pak je na něm vidět.

A jak moc. Snad si to sami o sobě pamatujeme. Možná to ještě prožíváme. Anebo se stačí rozhlédnout kolem sebe, jistě nějaký ten zamilovaný pár někde potkáme. Je to na nich vidět. Projeví se to na jednání, na životě, na přemýšlení.

Tato slova o milování jedinečného Boha, ta pak člověka provázejí životem. Nejen, že by se je naučil, aby je uměl odříkat. Ale protože se stanou skutečností, protože je „budeš mít v srdci,“ budou patřit k tobě, budou přebývat v samotném centru tvého života, budou tě ovlivňovat. Budou pro tebe natolik zásadní a důležitá, že je budeš chtít předat svým dětem. Budeš jim je vštěpovat. Víte, doufám, co to znamená? To znamená říznout, naroubovat, ošetřit voskem, ovázat lýkem, chodit se dívat, jestli se ten štěp ujal, jestli se zazelená a časem ponese ovoce. Být smutný, když se to nepovedlo. A radovat se, když se to zdaří. S našimi dětmi je to podobné.

Ta slova o milování Hospodina, svého Boha, člověka provázejí, ať se v životě ubírá kamkoliv, anebo i když setrvává na jednom místě, v jednom prostředí. A to vždycky proto, že to nejsou jen prázdná slova, ale protože vyjadřují to zásadní a důležité, na čem člověku záleží, proč žije, o co mu

jde. Ne že by snad musel, ale ono to nejde jinak, ono to jde samo. Protože je to neodmyslitelná součást života. Stejně jako když miluji druhého člověka, tak mu to dávám najevo, vyznávám to a ovlivňuje mě to, ať tak říkajíc sedím doma nebo se vydávám na cesty. Stejně pořád na toho druhého myslím. „Když budeš uléhat nebo vstávat.“ Ráno, v poledne, večer. Provází tě stále.

Už tohle pochopili Izraelci jako pokyn modlit se, odrecitovat doslova ta slova třikrát denně. A stejně tak i oznámení o tom, že je budou mít jako znamení na ruku a na čele, a na futrech domu a na branách měst. Ačkoli křesťané tuto praxi nepřejali, neznamená to, že by se nás netýkala.

Jen si představte, že si někdo poklepe prstem na čelo mezi očima, právě tam, kde mají být tato slova jako znamení. Co tím dává najevo? To, co si myslí o myšlení toho druhého. Ta slova ovlivní tvé myšlení, ať si o tom myslí kdo chce, co chce. A ovlivní tvůj pohled na svět. A stejně tak ovlivní tvé ruce, tvé každé dílo. A budou mít vliv na celý tvůj dům. A dokonce se to obrazí na městě, ve kterém žiješ. Vůbec nevadí, že naše města dnes již nemají brány. Přítomnost těch, kdo milují Hospodina, by měla být citelně znát.

To všechno se začne odvíjet od slyšení. Od slyšení svědectví o jedinečném Bohu, se kterým nás pojí láska. Jehož budeš milovat, protože on miluje tebe. Když tohle pochopíš díky slyšení, pak všechno to ostatní jde samo. Není potřeba žádných dalších rozkazů. Vzájemná láska Boha k člověku a člověka k Bohu je takovou silou, která mocně působí, která to zařídí. Jen jednoho je potřebí: „Slyš.“ Jenže právě už u toho mnoho lidí ztroskotá. Ovšem když ne, když ke slyšení dojde, to se pak dějí hotové zázraky.

Amen